

Morgenen redte den Seng, der endnu gemte Varmen og Duften af hans Legeme. —

Nede i Dagligstuen havde Moderen imidlertid søgt at undskylde hende overfor Dyhring og Nanny, hvilken sidste havde gjort en spydig Bemærkning i Anledning af hendes Forsvinden.

„Jakobe er saa overspændt i denne Tid,“ sagde Moderen. „Jeg er virkelig lidt urolig for hende.“

Nanny trak paa Smilebaandet uden at svare. Men da hun sad nede i Vognen sammen med Dyhring for at køre hjem til hans Ungkarlejlighed, hvor de skulde overnatte, sagde hun, idet hun puttede sig tilrette under hans Arm:

„Veed du, hvad der er i Vejen med Jakobe? For du lagde vel nok Mærke til hende ved Bordet. Hun er misundelig, Stakkel! Hun er rasende, fordi det ikke er hende, der nu kan køre hjem med sin — Pær.“

Den følgende Morgen rejste de Nygifte til Ulandet; de vilde blive borte et Par Uger. Det var deres Hensigt i den Tid at gennemrejse det meste af Evropa. De agtede sig endog helt ned til Spanien, fordi Nanny absolut vilde se en Tyrefægtning.

Rejsen blev da væsenlig et Ophold paa Jernbaner og Hoteller. Men netop dette omskiftelige Liv mellem alle Slags Mennesker tilfredsstillede dem begge. Selv i Hvedebrødsdagene følte de ingen Trang til mere Ensomhed. Om nogen virkelig Lidenskab var der overhovedet paa ingen af Siderne Tale. Dyhrings Forelskelse ytrede sig efter kort Tids Forløb mest som en skamløs Kælenskab, og i sin forholdsvise Uskyld imødekom Nanny hans Hang til æggende Kærtægn paa en Maade, der efterhaanden betænkeligt nærmede hende til Fordærvelsen.

Forøvrigt knyttedes de sammen af den Tilfreds-